

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ*)

ΝΕΚΡΑ

Θρόνους καλοῦν τὰ μυστικά μας νυχταπάνεμους
Νὰ πνεύσουν στ' ἄφρονό μας ξερημάδι,
Κοὶ μ' ἄχρες σιγοφτάνουν θρηνομίλητα
Κάποια ποτὶα λαλήματα, κι ὥς χάδι

Τ' ἀραχνοχνούδια τους μᾶς ᾄρῳ, κι ὥς στενάγ-
ματα

Στὸ φῶς φουστὰν τοῦ νεκρολυχνιστάτη,
Κι ὥς γόοι, δὴμέ, παραμιλᾶν στὰ παραθύρια μας
Καὶ ζηλευτά, ψυθυριστὰ μιλᾶν γιὰ κάποιον...

Καὶ ἡ θύρα ξάφρον ἀνέγγιχτη — μὴ στοίχειωσεν ;
Ἔτριξε, ἄλλοι, κι ἀνοίξαν τῆς τὰ φύλλα,
Καὶ ἡ συντροφιά λαφιάζεται τρομόφοβη
Ρυθώντας, ὦ ψυχὴ, μ' ἀνατριχίλα.

Καὶ οἱ στεναγμοὶ σταυρώνουν, κι' ἀνεδάκνουντα
Τ' ἄψυχα κλαῖν, καὶ στήν ἀλή μας λάφτει
Τοὺς τάφους σὺν λιμπίσει ἡ νεκροφύγιαστη
Κι οὐδὲ μᾶς ἡ σκύλλα. Ὡ νεκροθάφτη !

ΚΡΑΝΑΗ

Ὡ ἀμυγδαλιὲς ἀνθήσαν στήν Κρανίη
Καὶ φέγγει ὥς πολυκάντηλο μὲ τὸ φεγγάρι.
Μύριες φωτίτσες κάθε ἀνθὸς κεράνει
Τὰ μύτια τῆς ψυχῆς. Ὡ τὸν ἀνθογεννάρι !

Κ' ἔλα νὰ μυρωθῆς. Τὸ πλονμιστὰ παγώνια
Βουβάθησαν στ' ὄριο νησί. Ἔλα στὸ Φάρο
Τὸ μάτι ποὺ βιγνίλει στὰ κατωθόνια
Τῆς θάλασσας, μὰ δὲν τραβίει τὸ χάρο.

Ὡ, οἱ ἀμυγδαλιὲς σ' ἀναζητῶν καὶ στήν Κρανίη
Ρέβει ἡ πολέξερη ἐλιά σου μαρομένη
Ὡμέ, τὸ θοῖνο σου ποῖο ἦρθε θὰ τῆς πάρῃ;

Κι ὁ Φάρος χόρει φῶς καὶ τραγουτῶν
Τοὺς γάμους σου νὰ γέξη, ὦ μύθε Πάρη
Στ' ὄριο νησί μὲ τὴ μορφή σου Ἐλένη !

ΟΙ ΑΝΘΟΙ ΤΟΥ ΚΛΑΙΝΕ

Κ' ἦρθε ἡ ψυχὴ τὸν ἔπνο της ποὺ ἐδιάλεξε τὸν κρῖνο.

Σημ. τοῦ Νουμά. — Μὰ τοὺς εἶχε στείλει ὁ μακαρί-
της; ὁ Πασαγιάννης ἀπὸ τὴν Κέρκυρα πρὸ τρία τέσσαρα
χρόνια.

Εἶχε πιά φτάσει στὸ δρόμο Ριβολί. Ἀμάξια,
αὐτοκίνητα, τράμ, ἓνα πανδαμνίον βουοῦσε γύρω
του. Αὐτὸς ἀφαιρμένος προχώρησε νὰ περάσει στὸ
ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ νὰ φτάσει συντομώτερα
στὸ Μουσεῖο. Ὁ νοῦς του ὅλος καθότανε στὰ πόδια
τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Ἐκφύου, τὴ στιγμή ποὺ
εἴτανε στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἡσυχα, ἀφελέστατα,
μὲ τὴν τρομερὴ ἀδιαφορίαν ποὺ ἔχουνε τὰ ἄψυχα,
ἓνα αὐτοκίνητο ἀναποδογύρισε τὸ Γοργία καὶ πέρα-
σε ἀποπάνω του κ' ἔφυγε, ἀφήνοντάς τον ἓνα
σωρὸ ἀπὸ αἷμα καὶ ζουλισμένες σάρκες. Τρέξαν
ἀστυφυλάκοι καὶ διαβάτες, μαζέψανε τὸ σωρὸ αὐτό,
κάποιος εἶπε στὴς τοίπες τοῦ Γοργία, βρήκε ἓνα
ἐπισκεπτήριο, τὸ διάβασε κ' εἶπε : — Εἴτανε ξέ-
νος, ἰσπανὸς φαίνεται. Καθότανε δρόμος Σορβόνας
13. Βάλανε ὅ,τι ἀπέμεινε μέσα σ' ἓνα φορεῖο καὶ
δυσὲς ἔργατικοί μ' ἓνα ἀστυφύλακα πήρανε τὸ δρόμο
τῆς Σορβόνας. Ἐπειτα ἦρθανε δυσὲς ἄλλοι ἐργατικοί
μ' ἓνα κάδο νερὸ καὶ μὲ σκούπες καὶ πλύνανε τὸ
δρόμο καὶ καθάρισαν. Οἱ περίεργοι ποὺ εἶχανε μα-
ζευτεῖ, διαλυθῆκανε, ξακολουθῆσαν τὸ δρόμο τους
καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ οὔτε αἷμα πιά τοῦ Γοργία
ὕπῃρχεν ἐκεῖ, οὔτε ἀνάμνηση. Τὸ μέρος ὅπου εἶχε
σκοτωθεῖ ἓνας ἄνθρωπος ἔλαμπε τώρα μέσα στὴν

Τ' ἀνθή ἀγροικῶ νὰ λέν σ' ἐνὸς κυπαρισσιοῦ τὸ θοῖνο
» Νὰ πνέῃ νὰ ρέβῃ τὰ χλωμά τὰ χυνοπαρισμένα
Ποὺ σπέρνει ὁ χάρος τῆς ζωῆς τὰ φύλλα μαραμμένα.

» Δροσιὰ ζωῆς δὲ σ' ἔρανε, ἀπ' τοῦ φωτός τὴ βροχή;
Σὲ κῆπο ἐὺν χροσῆς χαρᾶς καὶ σ' ἀνθοπατηγύρι ;
Ποῖο χέρι ἐδῶ σὲ φύτεψε τοῦ χάρου ὦ κυπαρίσσι ;
Δὲν ἦταν τάφος νὰ σταθῆς, νὰ ἰσκιώσης χωνευτῆρι ;

» Σὺν πνεύσῃ ἡ αἶρα τῆς αἰγῆς μὲ τὴ μοσχοβολία μας
Βαθεῖς θὰ φέρῃ ἀνασῆς πρὸς τὸν κυπαρισσῶνα
Σὺ νεκρολούλουδα βαρεῖα νὰ σπείρῃ τὰ φυλὰ μας

» Σὲ τάφου μνημονοπέτρα. Σὺν ἀπὸ μελισσῶνα
Ὅπου κοιμᾶται ἀξέπνητη τοῦ μύρου ἡ ἀγκαλιά μας
Θοῖνων θ' ἀκούσῃ γοητὸ νὰ κλῆ σὺν ἔρμῳ ἀνθῶνα.

ΚΑΡΑΒΙ

Καλὴ μου ἐσύ, Ψυχούλα ἐσύ, τρισεύγενή μου εἰκόνα.
Ὡμένα, ἡ νύχτα δὲν περνᾷ κι ἀκόμη φέγγει ἡ πούλια
Τοῦ πενταδάχτυλου ὥς σταυρὸς ἐφτάπετρη κορώνια.
Κι ἄλλοι μου, ἐσύ, δὲ σόπασαν τὰ μοῦτρα νεκροπού-
λια

Ἄνοιχ' τὰ μάτια τοῦ σπιτιοῦ νὰ ρθοῦν παρθένα
[μύρα

Ποῦ ἡ μυροφόρα ἡ μάρισα θὰ πνεύσῃ ἀφ' τὰ μυρ-
[ια

Μᾶς κονταλᾶν τ' ἀφρέμιστα στήν ψυχολογία θύρα
Ρόδα κομένα σὺν ἀφρὸ ποὺ ἀνίστανται τὰ φέικια.

Κύκλοι λεικοὶ κοπαδιαστροί, φτερογεννᾶν τὸ σμάρι
Στὸ ροδοχάραμα οἱ Κάρτες καὶ τραγουδᾶν τὴν ὄρα,
Κι ἄκου σιγῇ γὰρ οἱ νεφελῶδες θρηνογοῶν κ' οἱ
[γλάροι

Σὰ βυζανούμια παιδιὰ Γαλάζιο χαλαμέρι
Στέλνει ἐδωδιὲς καὶ προβοδιὲς τὴν ψυχολογία πλώρα
Μὰ τὸ καράβι ἐσταύρωσε πρὸς τὰ δικά μας μέρη.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΜΟΥΣΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ὁ κ. Μάριος Βάβρογλης ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἓνα
τοῦ γράμμα ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν ἀριθμὸ 372 τοῦ
«Νουμά» λείει πῶς ἐγὼ γράφοντας γιὰ τὸ Ὡδεῖο
δὲ «φαίνουμαι» νᾶμαι καὶ τόσο μέσα στὴ μουσική.

Μουσικὸς δὲν εἰμι, τὸ δηλώνω αὐτό. Μὰ μέσα
στὴ μουσικὴ μοῦ φαίνεται πῶς παρᾶμαι. Γιατὶ ἡ
μουσικὴ εἶναι «ὥραϊα» καὶ τὸ «ὥραϊον» εἶναι ἀλή-
θεια. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ, ὅπως θ' ἀποδείξω, εἰμαι
μέσα στὴν ἀλήθεια, εἰμαι καὶ μέσα στὴ μουσική.

Κ' ἐρχόμαστε στὴν ἀπόδειξη.

**

Στὸ ἄρθρο μου ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ «Νουμά»
(ἀριθ. 367) ἔλεγα κοντὰ στ' ἄλλα πῶς ἂν ἀκόμα
δὲ δημιουργήθηκε ἡ ἐθνικὴ μας μουσικὴ, σ' αὐτὸ δὲ
φτᾶει τὸ Ὡδεῖο, γιατί τὸ Ὡδεῖο σκοπὸ ἔχει νὰ
μαθαίνει τὸν ἄνθρωπο μουσικὴ, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὸν
κάνῃ μεγαλοφυῆ, γιατί οἱ μεγαλοφυῆς γεννιοῦνται,
δὲ γίνονται.

Πρωτῶν : Εἶναι ἡ δὲν εἶναι σωστὸ αὐτό ; Δὲν
πιστεύω νὰ ἔχῃ κανένας ἀντίθετη γνώμη. Κατ' ἀνα-
λογία αὐτὸ, μπορεῖ νὰ τὸ εἴπῃ κανένας καὶ γιὰ
κείνους ποὺ σπουδάζουνε στὰ ξένα Ὡδεῖα εἴτε Ἱτα-
λικά εἶναι αὐτό, εἴτε Γερμανικὸ, εἴτε Ἑγγλέζικο,
εἴτε Τούρκικο.

Ἀμὰ δὲν τῶν κανέναν μέσα του, ἀμὰ δὲ γεν-
νήθηκε γιὰ νὰ γίνῃ κάτι, σ' ὅποιο κοσμοεπίτιον κι
ἂν σπουδάσῃ δὲ θὰ μπόρῃ νὰ κάνῃ τίποτε. Καὶ
τὸ ἀντίθετο. Ἀμὰ κανένας γεννήθηκε νὰ γίνῃ κάτι,
θὰ γίνῃ σ' ὅποιο Ὡδεῖο κι ἂν μάθῃ τοὺς τεχνικοὺς
δρους τῆς μουσικῆς.

Θέτε καὶ παραδείγματα ; Ὁ κ. Κουλούκης —
γιὰ σένα τὰ γράφω αὐτὰ, κ. Βάβρογλης — ποὺ σπου-
δάσε στὸ Μόναχο, ἀπὸ ἓνα κελὸ φλάουτο δὲν μπό-
ρεσε νὰ γίνῃ τίποτα πρᾶπᾶν. Καὶ ὁ κ. Λαβδὰς
ποὺ σπούδασε στὸ σπίτι του ποὺ εἶναι στὴν Πλάκα,
τὸ ἔγραψε καὶ στὸ πρῶτο μου ἄρθρο, ἔκνε πρᾶγ-
ματα ποὺ δὲν τᾶκναν πολλοὶ κοσμογυρισμένοι καὶ
κοσμοσπουδαγμένοι.

Ὁ τόπος καὶ ἡ Σχολὴ γιὰ κείνους μονάχα ἔ-
χουνε σημασίαν, ποὺ κάτι ἔχουνε, μέγα τους. Γιὰ
κείνους ποὺ δὲν ἔχουνε καὶ στὸν Παράδεισον νὰ τοὺς
στείλῃς νὰ σπουδάζουνε τὴ μουσικὴ ἀπὸ τὰ Χερου-
βίμ, τοῦβιχ θὰ πᾶνε καὶ τοῦβιχ θὰ γυρίσουνε.

— Ὁ Θεὸς νὰ τοὺ συγχωρεῖται.

Καὶ τόπες καὶ τὸ ξαναγέμισε πάλι.

Ὁ χρῶτατῃ ἡ Χρυσούλα εἴταν ἀκουμπισμένη
στὸν Ὀρίστη καὶ κύταζε. Τὰ μάτια τῆς εἶχανε
κουραστεῖ νὰ κλαῖνε καὶ μέσα στὸ νοῦ τῆς θάμπο-
κοιμόντανε καὶ φυσιώσανε βραχύνκιες οἱ σκέ-
ψεις τῆς. Δὲν εἶχε θέληση, δὲν εἶχε δύναμη. Πέντ'
ἔξη Ἑλληνες φοιτητὲς εἶχαν ἔρθει κ' εἶχαν σκορ-
πιστεῖ στοὺς τάφους καὶ κυτᾶζανε τίς φωτογραφίες
καὶ τὰ ὀνόματα. Τὰ γέλοια τους κ' οἱ φωνὲς ἀκου-
γόντανε ἀνάμεσα στὰ κυπρίσια. Ἐνας ἡλῖος
βαρὺς ἔπεφτε ἀπάνω σὲ ὅλη τὴν πλάση — ἓνας κα-
μὸς ἀσάλευτος.

— Πάμε, Χρυσούλα, πάμε ὡς τὸ δάσο τῆς
Βουλόνης. Ἐδῶ πνιγόμεστε.

Τὴ στιγμή ποὺ ἔφτανε τὸν τάφο, ἡ καρδιά τῆς
Χρυσούλας πιάστηκε. Ἐνας κόμπος ἀνέθηκε καὶ
στάθηκε τὸ λαιμὸ τῆς.

— Πάμε... πάμε !

Καὶ τὴν πρᾶττε δέξω. Δὲν εἶχε δύναμη, δὲν
εἶχε θέληση. Ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ
τῆς καὶ τὴ σκουνοῦσε, νόμιζε εἴτανε ὄνειρο. Ἐ-
μοιαζε μ' ἐκείνους ποὺ τὴν ὥρα ποὺ βλέπουνε στὸν
ὑπνο τους πῶς κινεῖνται καὶ φωνάζουν κ' ὑπορέ-

πύρα τοῦ μεσημεριοῦ, πλυμένο, ἑφτακάθαρ καὶ
γελοῦσε κ' ἔπαιζε μὲ τίς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

II

Τοῦ εἶχε βάλει ὁ Ὀρίστης ἓνα νόμισμα στὸ
χέρι γιὰ τὰ περθεμῆχ τοῦ Χάρου κ' ἓνα γλῶσσιν
γιὰ τὸν Κέρβερο στὸν Ἄδη. Κάτω ἀπὸ τὸ προσκε-
φάκι του εἴτανε ὁ Σοφοκλῆς καὶ δίπλα του ἡ τανα-
γραία κόρη, ποὺ κρατοῦσε καὶ χάδευε ὅταν ἔλεγε
ἐξτατικὸς τῆς Χρυσούλας πῶς θάρθει μέρα ποὺ θὰ
φωναῖζονε οἱ καταρράχτες καὶ τὰ δέντρα κ' ἡ θά-
λασσα : Ὁ Πάν ἀνέστη !

Ἔτσι τὸν κατεβάσανε στὸ μνήμα. Ἡ ζωὴ του
ἴσα κι ἀνώφελη σὺν τὸν καπνὸ τῆς θυτίας τοῦ
Ἄβελ ποὺ ὑψώθηκε δρόμος σὲ οὐρανὸς ἀκατοί-
κητους. Ὁ νεκροθάφτης σῶρεσσεν ὁμορφα ὁμορφα τὸ
χῶμα, τὸ πάτησε, ἔκαμε δυσὲς βήματα, τὸ κύταζε
καὶ σίμωσε ἔπειτα πάλι καὶ τὸ ἰσοπέδωσε στὸ κάτω
μέρος πρὸς τὰ πόδια, ὅπου φύσκωνε περισσότερο.
Σκούπισε μὲ τὸ ἀνάστροφο μέρος τοῦ χεριοῦ του
τὸν ἴδρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κ' ἔπειτα μὲ τὰ λε-
ρωμένα ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τὸν ἴδρω χέρια του ἔπιασε
καὶ γέμισε ἓνα ποτήρι κρασί κ' εἶπε :

Κατὰ δυστυχίαν δὲ ἴσχυε τὴν μᾶλλον δεῖξαι καὶ πολλοὶ ὅτι αὐτὸ τὸ κατὰ τὸ ἔχοντες μέσα τους, γὰρ νὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ λέμε πὼς δὲν ἔχουμε μουσικοὺς στὴν Ἑλλάδα, γιὰτὶ σπουδάζανε στὴν Ἰταλία καὶ ὄχι στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία.

Τώρα ἂν στὴν Ἰταλία ὑπάρχει ἰδέα συνθετικῆς μουσικῆς ἢ ὄχι, εἶναι ζήτημα πού θέλει ξεχωριστὴ συζήτηση. Ὁ Πιρόζι ὅμως εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κατασκληρώθηκε γιὰ τὰ καλὰ λόγια πού εἶπε ὁ κ. Βάρβογλης γι' αὐτόν. Γι' αὐτὸ «πασκίζουμε καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν κατωρθώσαντες» γιὰ ν' ἀκούει κανένας λέγο-καλὸ ἀπὸ τοὺς «ειδικοὺς», σὺν τὸν κ. Βάρβογλη.

Ἐρχόμεστε σ' ἓνα ἄλλο ζήτημα.

Ὁ κ. Βάρβογλης γράφει παρακάτω πὼς στὸ Ὁδεῖο μας μαθαίνουν τὰ κορίτσια μας θαυμαστὰ πιάνο καὶ λίγο παρακάτω ρωτᾷ «Μὰ εἶναι τάχα ἀρκετὸ ἓνα Ὁδεῖο νὰ ξεφουρνίζῃ μηχανικὰ λατέρνες;»

Θὰ δίναμε τὴν ἀπάντησιν ἂν μπορούσαμε νὰ ἐννοήσουμε τί θέλει νὰ πῇ ὁ κ. Βάρβογλης. Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω—εἶμαι λιγάκι χοντροκέφαλος—πὼς ἀφοῦ μαθαίνουν θαυμαστὰ πιάνο, ξεφουρνίζονται μηχανικὰ λατέρνες.

Ἄς εἶναι, αὐτὸ εἶναι τὸ μικρότερον. Ἐχουμε δυστυχῶς γιὰ τὸν Ἕλληνα καλλιτέχνη καὶ ἄλλα μεγαλεῖτερα ράμματα γιὰ τὴ γούνα του.

Φουσκώνει τὰ ρυθύνια του ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ὁ κ. Βάρβογλης καὶ ρωτᾷ :

«Πὼς δὲ φροντίζει—ἐννοεῖ τὸ Ὁδεῖο—νὰ παρασκευάσῃ ἐξίσου καλλιτέχνες καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων καὶ μάλιστα στὰ χόρδιν, ξύλιν, καὶ χάλκιν ὄργανα πού εἶναι καὶ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ ὀρχήστρα;»

Νὰ σ' τὸ πῶ ἐγὼ σὺν θέλῃς νὰ τὸ μαθῇς; Ἄκουσ' το. Γιατὶ ὅσοι πηγαίνουν στὸ Ὁδεῖο ζητᾶνε νὰ μάθουν πιάνο καὶ βιολὶ μονάχα. Δὲ θέλουν νὰ μάθουν ξύλιν, καὶ χάλκιν ὄργανα. Καὶ ἅμα δὲ θέλουν, ὁ κ. Νάζος δὲν μπορεῖ ἀλλὰ Ζορμπᾶ νὰ τοὺς

ρουνε καὶ ζοῦνε μιὰ ζωὴ πολυθρόνη καὶ πλούσια—νοιώθουνε συνάμα πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέματα καὶ πὼς ὀνειρεύονται.

Ἔτσι πηγαίνει κ' ἡ Χρυσούλα πλανταγμένη μέσα σὲ ὄνειρο. Μπήκανε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ βαποράκια τοῦ Σηκουάνα. Τὸ Παρίσι περνοῦσε διέξ καὶ ζερβά τους, μὲ τὰ μεγάλα σπίτια καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πού φαντάζανε στὰ κάτω μέρη τῶν τοίχων—σὰ μαῦροι λεκέδες. Κάτι ἀνθρωπάκι μὲ πελώρια καπέλα πού γυαλίζουνε στὸν τοίχο καὶ σκεπάζουνε κεφαλῆκια γιομάτα σχέδια καὶ φιλοδοξίες.

Καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Χρυσούλας καὶ τοῦ Ὁρίστη, μέσα στὸ βαποράκι, ἡ ζωὴ ἡ καθεμερινὴ καὶ πρόστυχη ἐρηνικὴ ζωὴ τὰ ἐλευσινὰ ξεφουσιδία της. Γρατῖα ζαρωμένα, χωρὶς δόντια, καθόντανε δίπλα στὴ Χρυσούλα καὶ ὅλο ματσούσανε καὶ τρώγανε μὲ τ' ἀποσκληραγμένα γούλα τους. Ἐπειτα, δίπλα, ἓνας κύριος καλόντυμένος εἶχε χρυσοδουλωμένα τὰ μπροστινὰ του δόντια καὶ νόμιζε φαίνεται πὼς τοῦ πηγάιναν ὁμορφὰ καὶ γι' αὐτὰ ὅλο γελοῦσε, χαμογελοῦσε ἢ χαμοουριότανε. Ἐγγλέζες καμηλοποδάρεις καὶ σκινδοστηθάτες στεκόντανε στὴν πλώρη, ἀψηλὲς σὺν ξεραχινιάστρες καὶ ἀγαρμπεσὶ σὺν ξωφύλλες καὶ διαβάζανε στὸν Μπαλντεκερ πότε πρέπει νὰ κυτᾶν καὶ τί πρέπει νὰ αἰστανθῶν. Ἀπὸ τὸ γιοφύρι τῆς Ἰένας πῆρε τὸ βαποράκι δύο φοιτήτριες Ρωσίδες, χοντρές, μὲ σάρκες ἑφαρισμένες, μὲ πλακωτὲς γατίστι-κες μυτίτσες κ' εἶναι πού μπήκανε στὸ βαποράκι καὶ ἀρχίσανε νὰ περπατοῦν καὶ νὰ ζητοῦν θέσιν μοιάζανε ἔγκυες πάπιες. Τὰ μαλλιά του μοιάζανε λινάρι.

Ἡ Χρυσούλα καὶ ὁ Ὁρίστη κυτᾶνε μὲ προσοχὴ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ προσηλώσουν τὸ νεῦ

ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ νὰ τοὺς πῇ :

— Βρε σεις, θὰ μάθετε κοντραμπάσο καὶ κλαπαδόρα.

Θέλεις νὰ μαθῇς κ' ἓνα ἄλλο ἀκόμη; Μάθε το καὶ αὐτό. Ἄν δὲν εἴτανε τὸ Ὁρφανοτροφεῖο Χατζηκώστα καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ στρατοῦ δὲ θὰ ὑπῆρχε ΚΑΝΕΝΑΣ στὴν Ἑλλάδα πού νὰ παίξῃ χάλκινον ἢ ξύλινον ὄργανον. Θὰ μοῦ πῇ; γιὰτὶ στὸ Ὁρφανοτροφεῖο μαθαίνουν; Γιατὶ τοὺς βάζουν νὰ παίξουν ὅ,τι ὄργανον θέλει ὁ δάσκαλός τους.

Γιατὶ σὺ—ἐμαθα πὼς σπουδάζεις μουσικὴ—δὲ μαθαίνεις κλαπαδόρα; Γιατὶ ὅλη ἐκεῖνη ἡ χορεία πού καθοῦνται καὶ λένε πὼς τὸ Ὁδεῖο δὲν ἔχει ὀρχήστρα, δὲν πάνε νὰ μάθουν κόρνο ὁ ἓνας, φαγκλὸς ὁ ἄλλος, ξυλόβλα ὁ ἄλλος, κλαρινέττο ὁ ἄλλος, γκράν κάσσα ὁ ἄλλος, μπάσσο ὁ ἄλλος, γιὰ ν' ἀποτελέσουν μιὰ μεγάλη ὀρχήστρα στὴν Ἀθήνα πού νάβει ἡ πρώτη σ' ὅλο τὸν κόσμον;

Θυμᾶσαι—λές—πὼς στὸ Ὁδεῖο ἐπικίξαν τὴν 3η συμφωνία τοῦ Μπαχ στὴν Ἑρμῶν μετὰ τὸν μονάχα κόρνον!! Στὰ δύο σου αὐτὰ θαυμαστικὰ βάζω ἐγὼ ἄλλα δύο, γιὰτὶ βρεθήκανε τὰ δύο αὐτὰ κόρνα στὴν Ἀθήνα.

Ἄς μαθῇς καὶ σὺ κόρνον νὰ γίνουμε τρεῖς.

Ἀφίνω πιά καίνο πού σούκανε οἰκτρὴ ἐντίπωση. Πὼς ὅταν παίξανε τὴ «danse macabre» τοῦ Saint-Saëns, ἓνας μαθητὴς ἄφησε τὸ φλάουτο του κ' ἔκανε μὲ τὸ στόμα του τὸν κόρνον γιὰ μεγάλη τέρψη τοῦ ἀκροατηρίου.

Τὸ ἀκροατήριον ἄς ἀνέβαινε ἀπάνω στὸ πάγκον νὰ κἀν τὸν κόρνον μὲ τὸ κατάλληλον ὄργανον. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν τὸ κάνει αὐτό, κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ αἰστανθῇ τέρψη γι' αὐτὸ πού ἐγίνε. Γιατὶ ἄλλοιως δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἐχτός ἂν ἔβλεπε ἓνα ἀληθινὸ κόρνον καὶ τὸν πατάγανε στὸ πόδι γιὰ νὰ φωνάξῃ τὴ στιγμὴ πού οἱ πεθαμένοι ἔπρεπε νὰ πάθουν τὸ χορὸν καὶ νὰ χωθοῦν πάλι στὰ μαῦρα μνήματα τους.

Τοὺς στοὺς περιέργους τύπους πού καθόντανε κοντὰ τους καὶ νὰ ξεχάσουν τὸν πόνο τὸν ἐδικόν του. Τί πλούσια σὲ ἀσκήμιες ἡ ζωὴ τριγύρω τους! Ἐνὺς κύριος λιγὸς κοκκαλιάρης, ἄγριος, μὲ τακούρια τσικισμένα, μὲ μιὰν ἀσπρὴ χοντρήν ὀμπρέλα, πού τὸ πόδι της εἶχε φαγωθεῖ καὶ ἄγγιζε πιά τὸ πανί της μὲ τὴ γῆ—κρατοῦσε ἐφημερίδα καὶ διάβαζε ἀλύγιστος καὶ κατσοφιασμένος.

Ἐφρου ὅλοι οἱ ἐπιβάτες στραφήκανε : ἀπὸ τὸ Ὁρίστη παραλάβανε μιὰν ὑπέρογην κυρία, κατακόκκινη, λαχανιασμένη, ὀλόγρη ἀπὸ τὸν ἴδρον, μὲ πελώρια στήθια (πὼς τὰ σήκωνε! πὼς τὰ σήκωνε!) καὶ ὅταν ἀναστένανε οἱ σάρκες της κοινιότανε σὰ λασποκύματα πηχτά. Κρατοῦσε μὲ τὸ δεξὶ της χέρι μιὰ βεντάλια μικρούλικη καὶ μὲ τὸ ἀριστερό της ἓνα κορδόνι καὶ στὴν ἄκρην τοῦ κορδονίου χοροπηθοῦσε ἓνα μικροσκοπικὸ μαῦρον σκυλάκι, μ' ἐξυπνότητα μάτια καὶ μ' ἓνα φινίγιο κόκκινον στὸ κεφάλι. Ὡς μπήκε, μύρισε ὅλους τοὺς ἐπιβάτες, γαύγισε στὸν καθηγητὴ, ἔσειτε τὴν οὐρά του στὸ λιμνοκοντόρ μὲ τὰ χρυσοδουλωμένα δόντια (αὐτὸς τότε γέλασε καὶ φάνηκε ὅλη του ἡ δοντοστοχία), ἔβλεπε ἓνα βλέμμα περιφρονητικὸν στὸ Σηκουάνα καὶ ἀνέθηκε καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὰ καλοήσικωτα στήθια τῆς κυρίας του καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Τέτοια ἡ ζωὴ ἀκαθάρτη μέσα στοὺς ἀνθρώπους. Μὰ ἀναγούλα ἐπίασε τὸν Ὁρίστη καὶ πετάχτηκε ἀπάνω κ' ἔγυρε στὰ σίδερα τοῦ βαποριοῦ καὶ κύταζε πέρα τὴν ἀκροποταμίαν. Ὁ ἥλιος ὅλος ὁ ἀπομεσημεριατικὸς χυμένος στὴ γῆς ξεχειλίζε καὶ ξάφριζε ἀπάνω ἀπὸ τίς δοντροκορφές, ἀπὸ τίς στέγες τῶν σπιτιῶν, ἀπὸ τίς λευκὲς πέτρες τίς πολυπυρωμένες.

— Χρυσούλα, ἔλα νὰ δεῖς... ἔλα...

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ περισσότεροὶ κάνουν μιὰ βόλταν σὲ μιὰ Εὐρωπαϊκὴ πόλιν καὶ γυρίζουν λέγοντας πὼς τάχατες στὴν Ἀθήνα δὲ γίνεται τίποτε. Στὴ Βιέννη ὑπάρχει ὀρχήστρα, στὸ Μόναχο συνθέτες, στὴ Γαλλία γίνεται κείνο, στὴν Ἰταλία δὲ γίνεται κείνο.

Μὰ καθίσανε ὅμως καμμιὰ φορὰ οἱ εὐλογημένοι νὰ σκεφτοῦν τί εἶναι ἡ Ἀθήνα καὶ οἱ ἄλλες πόλεις πού ἀραδιάζουνε κάθε τόσο;

Ἐμάθανε ποτὲς πὼς ἐδῶ καὶ ἐφτὰ χρόνια ἀκόμη τοὺς μουσικοὺς τοὺς λέγανε μουζικάντες;

Ἐίρουν ἓνα ἄλλο ἀκόμη πράγμα πὼς ἐδῶ καὶ 15 χρόνια οἱ μουσικοὶ ἀποτελοῦσαν δική τους τάξιν περιφρονημένην, ἀπαράλλακτα, σὺν τοὺς jongleurs πού ἀποτελοῦσαν τίς ἀμουσικὰς συντεχνίας στὸ μεσαιῶνα στὴ Γαλλία καὶ Γερμανία;

Ἐίρουν ἀκόμη καὶ ἓνα ἄλλο, πὼς σήμερον ὁ κόσμος, πού λέει πὼς εἶναι «ὁ καλὸς», καὶ ἔτσι δουλοφρενέστατα τὸ λέμε καὶ μεῖς, δὲν τρέφει καμμιὰ ὑπόληψιν σ' ὅσους παίξουν κλαπαδόρες καὶ κοντραμπάσους;

Ἄ θυμᾶται ὁ κ. Βάρβογλης, θυμοῦμαι κ' ἐγὼ πὼς ὅταν εἴτανε καθηγητὴς στὸ κλαρινέττο ὁ κ. Ριβρόζ στὸ Ὁδεῖο, κ' ἔδωκε μιὰ συναυλίαν πού ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκομπανιάρῃ ἡ Δις Βλάχου, ὅλες οἱ φιλενάδες της, τὴ στιγμὴ πού θ' ἀνέβαινε ἀπάνω στὸ πάγκον ἀρχίσανε νὰ τὴν πειράζουν, γιὰτὶ θὰ συνώδευσεν ἓνα πού θ'ἔπαιζε κλαρινέττο. Εἴμουν ἀδίπλα καὶ τὸ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

Τὴ μεγαλύτερη κατὰ πλῆξιν, λέει ὁ «Παρισινὸς Βουλευταρδιδέρος», τοῦ ἔκανε τὸ ἀξιοβήρητον ἀνακείμενον ὅλων τῶν ὀνομάτων πού ἔκαναν στὸ πρῶτον μου ἄρθρον. Δὲν εἶμαι διστακτικὸς γιὰ νὰ ἐξηγῶ στὸν καθένα κείνα πού μιλᾶνε μοναχὰ τους. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Βάρβογλης εἶναι παιδί ἀκόμη—αὐτὸ φανερώνουν τὰ γραμμένα του—τοῦ κάνω τὴν ἐξηγήσιν.

Ἀνακατεῖω λοιπὸν, παιδί μου, τὰ ὀνόματα αὐτὰ, γιὰτὶ ὑποστήριξα πὼς τὸ «περιβάλλον» δημιουργεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς μεγάλους εἴτε πολιτικοὶ εἶναι αὐτοὶ, εἴτε ποιητὲς, εἴτε μουσικοὶ, εἴτε ζωγράφοι. Κατὰ τοῦτο λοιπὸν ἔχουνε σχέση αὐτοὶ ἀναμεταξύ τους. Ὅτι εἶναι μεγάλοι.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο «πὼς ἔχω γεροντολατρεία» αὐτὸ εἶναι ζήτημα πού τὸ κανονίζει ἡ ἀντίληψιν τοῦ καθενός. Γιὰ μένα ἄνθρωποι πού φέρουν κατὰ χροσὴν στὸ μέτωπον τὴ σφραγίδαν τῆς μεγαλοφυΐας δὲν εἶναι νέοι. Σὺ τοὺς θέλεις νέους; Δικαίωμα σου.

Ὁ κ. Βάρβογλης γράφοντας παρακάτω γιὰ τὰ δημοτικὰ μοτίβα, λέει πὼς κάποιος στὸ 351 φύλλον τοῦ «Νουμά» μίλησε μὲ ποῖον τρόπο μποροῦν νὰ χρησιμεύουν στὸν Ἕλληνα μουσικόν. Δυστυχῶς δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσω τὴ μελέτη αὐτὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ εἰπῶ ἐγὼ τὴ γνώμην μου, ὅσο μικρὴ καὶ ἂν εἴναι.

Κεῖνο πού μ' ἔκαμε νὰ χαρῶ ἀπὸ ὅλο τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Βάρβογλη εἶναι ἡ ἀναγγελία του πὼς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φράξ ὑπάρχουν σήμερον οἱ νέοι Σολωμοί, καὶ οἱ νέοι Γλύκτες, καὶ οἱ νέοι γλύπτες καὶ οἱ νέοι μουσικοὶ σ' ὅλα τὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ δὲ θ' ἀρχίσουν ἴσως νὰ κατέβουν μιὰ μέρα καὶ νὰ δεῖξουν τὸ μέγεθός του. Καλῶς νὰρθουν. Μὰ φοβῶμαι πὼς θὰ τοὺς περιμένουμε πολὺ ἀκόμα.

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Στερόγραφον—Τὴ στιγμὴ πού τελείωνε τὸ ἄρ-

θρο μου ήρθε στο γραφείο μου ένας φίλος μου και μου είπε πως ο κ. Ξενοπούλου σ' ένα του χρονογράφημα που δημοσιεύτηκε στις «Αθήναι» γράφει πως οι «ἀρμόδιοι» πρέπει να λάβουνε στα σοβαρά τα γραφόμενα του κ. Βάρβογλη.

«Αν είναι αληθινό αυτό, τότες ή απάντησή μου αυτή, ής χρησιμείνη και για τον κ. Ξενοπούλου.

Θ. Ν. Σ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Η ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΗ

Φίλε Νουμά,

Διαβάζω ταχτικά τα «Ανάγκη» ειλκρινείας του Στρατιωτικού Συνδέσμου που δημοσιεύονται στο «Χρόνος», προσμένοντας πάντα να βρω σ' αυτά κάτι, που δεν το βρίσκω: Δυό λογάκια δηλ. για τη βρωμούποδση της Σκοπευτικής Έταιρίας που στιγματίζει έλσεινά και τη Δικαιοσύνη μας και την κοινωνία μας.

Ο Στρ. Σύνδεσμος, που βάλθηκε, λέει, να καθάρσει τανάχαρτα, δε θα μάς πει και δυό λόγια γι' αυτό το σκάνδαλο; Δε θα πιάσει τον κάθε κω-τεργάρη, δυό ψηλά κι αν στέκεται, από το αὐτὶ νὰ τὴν παραδώσῃ στὴν κοινὴ περιφρόνηση;

Τὸ περιμένουμε αὐτό, μὰ δὲν ξέρουμε κι ἂν θὰ τὸ ἴδουμε. Καὶ γιὰ νὰ μὴ περιμένουμε τοῦ κάκου, καλὸ θάτανε νὰ μιλοῦσε ὁ «Νουμάς» γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο καὶ νὰ μάς ξεσκέπαζε ὅ,τι οἱ ἄλλες οἱ ἐφημερίδες μας, γιὰ λόγους... πετριωτικούς, τρέμουν καὶ νὰ τὸ ἀγγίζου καὶ.

Πρόθυμος φίλος
ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. — Έχει, φυσικά, δικαιο ὁ φίλος Σκοπευτὴς κ' ἔπρεπε ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» νὰ μάς μιλήσει καὶ γιὰ τὸ περίφημο αὐτὸ σκάνδαλο τῆς Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας. Ὡστόσο ὁ «Νουμάς» θὰ συναῖξει πληροφορίες καὶ θὰ γράφει. Στὸ μεταξύ ἂν ἔχει τίποτα, θετικὸ ὅμως, νὰ πει ὁ Σκοπευτὴς, οἱ στήλες τοῦ «Νουμά» εἶναι στὴ διάθεσή του.

ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΛΑΣΚΑΡΗ

Φίλε Νουμά,

Δὲν ξέρω ἂν διάβασες τὴ «Θεατρικὴ Ἐπιθεώρηση» ποὺ γράφει τὴν πρωτοχρονιά στὸ «Ἐμπρός» ὁ κ. Ν. Λάσκαρης. Στὰ τόσα ἔργα ποὺ πιχτήκανε τὴν περασμένη χρονιά δυὸ μόνο ξεχωρίζει: Τὸ «Στὴν ὁζώπορτα» τοῦ Τυχόπουλου καὶ τὴν «Ἡλεκτροθεραπεία» τοῦ Μαυρουδῆ.

Θυμάζει κανείς, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν τόση ειλκρινεία, ποὺ δὲν τὴ βλέπουμε τόσο εὐκολὰ στὶς μέρες μας. Ὁ Λάσκαρης, εἶναι γνωστό, πὼς δὲν πολυνοστιμεύεται τὴ γλώσσῃ μας—ὄχι ἀπὸ σκληρὴ ἀντιπολίτευση, καθὼς κάνουν οἱ ἄλλοι οἱ ἔξυπνοι, μὰ ἐπειδὴ τίτις φαίνεται νὰ εἶναι ἡ πεποίθησή του—κι ὅμως βρίσκει τὸ «Στὴν ὁζώπορτα» τὸ καλὺτερο δράμα ἀπ' ὅλα τῆς χρονιάς. Τὸ καλοκαίρι ὁ Μαυρουδῆς τονὲ σκυλόβριτε ἔδικα στὸ «Monde Hellenique» κι ὅμως ὁ Λάσκαρης σκοῦζει πὼς ἡ καλύτερη περσινὴ κωμωδία εἶναι τοῦ Μαυρουδῆ. Τί λὲς καὶ λόγου σου γιὰ ὅλ' αὐτά;

ΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΣΑΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ.—Κεῖνο ποὺ λὲς καὶ λόγου σου.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματικά ἀξίως... 400,000 πείχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμματικά ἀξίως δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξήντα ἀριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ καὶ ὑπ' αὐξήντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	εἰς	80,000	80,000
1	εἰς	20,000	20,002
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
18	ἀπὸ	400	6,000
28	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1910, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (31 Δεκεμβρίου) 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ «Παιδαγωγικοί μύθοι Μέρους Α' Παθήματα Μαθήματα». Πρωτοχρονιάτικα μάς βγήκανε οἱ παιδαγωγικοί μύθοι τοῦ Περγιαλίτη μας. Τὴν ἐκδοσὴν τὴν κάμανε μερικοὶ φοιτητὲς (μπράβο τοῖς!) καὶ, καθὼς πολὺ σωστά λέει κι ὁ ποιητὴς στὴν πρόλογό του, τὸ βιβλίο αὐτὸ δε θάναν περιττὸ ἄστερ' ἀπὸ τὸν ἀλησμόνητό μας Βιζυηνὸ καὶ τὰ τραγοῦδια τοῦ ἀμίμητου Πέλλη, μὰ θάναν «ἐνὰ χρήσιμο συμπλήρωμα τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου ἐκείνων». Τώρα τίποτ' ἄλλο δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ βρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι δασκάλοι ποὺ θὰ μπάσουν τὸ βιβλίο τοῦ Περγιαλίτη στὰ σχολεῖά τους.

— «ΧΑΡΑΥΓΗ» δὲκα πενήντημερον φιλολογικὸν περιοδικόν. Βγάνει στὸν Πειραιᾶ καὶ διευτύνεται ἀπὸ τὸν κ. Ἀντ. Μπούχλα. Τὸ πρῶτο φυλλάδιό γιομάτο ἀπὸ ὅλη ἀρετὰ καλή.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Νά, γιὰ νὰ γελάστε, πόσο μπόρεια καὶ κουτοπόνητρα ἀπαντᾷ ὁ «Ριζοσπάστης» στὴ δόλωση τοῦ κ. Ι. Δραγούμη, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ 372 φύλλο τοῦ «Νουμά»:

— «Τὸ Ἰδρ (=I Δραγοῦμη) αὐτοκλινόμενῳ ἀμαλ-λαρῷ διπλωμάτῃ — εὐαρεστηθέντι δ' εὐπεπὼς μὲν μαλλιαρῶς δὲ ν' ἀπαντήσῃ ἐν τῷ «Νουμά» (27 δεκ.) εἰς τὸν «Ρ», ὅτι τὴν ἀπὸ 7 τοῦ δεσι-ἐμβρυη προκήρυξιν ἔγραψεν αὐτὸς ὡστὴ γλώσσα τῆς μάννας του καὶ ὅτι αὐτὸς ἐξέροντας ὁ Στρατιωτικὸς σύνδεσμος ποὺ βρισκε-ται θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν καταδιώξῃ—ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ μάννα του, τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν, δὲν ὁμιλεῖ τοιαύτην ἀπὸ γλώσσαν. Τὸν πατέρα του δὲν ἀναφέρει, ἰσως διότι ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἡμεῖς γινώσκουμεν, ὅτι ἐκεῖνος ἀποτρο-πιάζεται τὴν μαλλιαρῶσύν, γράφει δὲ τὴν γλώσσαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος. Ἀπὸ κρυφίας λυπού-μεθα, διότι πρῶτον προξενικός καὶ ἤδη διπλωματικός ὑπάλ-ληλος, υἱὸς δὲ Ἀττικάρχου, δὲν ἔννοοι, ὅτι ἂν μὴ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐπληρώνετο ἡ δύνατο νὰ γράφῃ καὶ ἀηδανέστερον ἀκόμη μαλλιαρὴν γλώσσαν.

— Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χατζόπουλος (Πέτρος Βασιλι-κὸς) μάς ἐστειλε μὴ πολυεὐλόγητον κριτικὴν μελέτην τοῦ ποιη-τικοῦ καὶ κριτικοῦ ἔργου τοῦ Κωστή Παλαμά (ἀπατώντας σὲ κάποιο ρῶτημα τοῦ Π. Φλ.) καὶ θὰ τὴν τυπώσουμε στὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ «Νουμά», ὕστερ' ἀπὸ τρία τίσερα φύλλα, μόλις τελιώσουν οἱ «Σπαρμένους ψυχές».

— Ὅτε «Φυλλάδες Γεροδήμου», οὕτε «Σαμοθράκη» τυπώσουμε σὲ τοῦτο τὸ φύλλο. Τὶς ἀφίσαμε γιὰ τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεραικῆς. Ἡ «Σαμοθράκη» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ φύλλα τελιώνει.

— Ὁ φετινὸς τόμος «Ρόδα καὶ Μῆλα» εἶναι ὁ τε-λευταῖος γιὰ τὴν ὥρα. Τοῦ χρόνου ὁ κ. Ψυχάρης, καθὼς μάς τάζει σὲ μὴ σημεῖωσούλα του καὶ στὸ ξώφυλλο, θὰ βγάλει σὲ βιβλίο τὸ μυθιστόρημά του «Τὰ δυὸ ἀδέρφια».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σαμ. Bombay. Λάβετε τὴ συνδρομὴ τοῦ 1908 καὶ 1909 κ' εὐχαριστοῦμε. κ. Σιαμπ. στὴν Πόλιν. Τὰ λά-βαμε. Σύνωνοι. Τὸ φύλλο σοῦ τὸ στέλλομεν μέσῃ τοῦ Κατρ.—κ. Ρ. Παλ. Ἀρετὰ καλή. Ὡς δημοσιεύομεν. Ἀνάγκη ὅμως, πρὶ δημοσιεύομεν, νὰ σὲ γνωρίσουμε. Πέ-ρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας 2-3, ὅποις μέρα θέλεις.—κ. Ε. Clem. στὴ Nice. Λάβετε τὴ συνδρομὴ τοῦ 910 κ' εὐχα-ριστοῦμε.—κ. Ἀδμ. Γεν. Ὡς δημοσιεύομεν.—κ. Μ. Μετρ. Καταλλόριζο. Ὅλα τὰ λάβετε κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Στρ. Σηλ. «Ἰλιάδα» καὶ «Τραμποῦρα» δὲν ἔχουμε στὸ γραφεῖο. Ὁ κ. Πέλ. μάς ἔγραψε πὼς τὰ στέλλει ἀπευ-θείας σ' ὅποιον τὰ ζητήσει μ' ἓνα δελτάκι μὲ τὸ ἀκόλουθον κατατόπι: Alex. Pallis Esq. (Aighburth Drive) Liver-pool.

ΒΓΗΚΑΝΕ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

καὶ πουλιοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο «Ἐ-στίας» δρ. 4—

ΠΕΡΙΕΧΑΜΕΝΑ:

Σὰ λάμπει ὁ ἥλιος — Μὴ κριτικὴ — Ἐρωσι θὰ πῇ δύναμη — Τρομονκρατία — Μάθησι καὶ λεπτέρια — Ὁ «Συγγραφεὺς» — Ἐπιλογος — Ἐκατὸν πενήντα — Διαγωνισμὸς γιὰ τὴ γλώσσα 1904 — Ἡ γραμματικὴ τοῦ Ροντάκη — Δεξιότης καὶ μάθησι — Τὸ ὄρητο τοῦ Νεμεῖα — Ἐνα γράμμα — Οἱ παρὰδες — Διαβάζοντας τὰ Πάτρια — Σκευοῦλεις — Ἡ κλωστήσις — Ἐνα νό-στιμο ἐπιχειρημα — Σενιόμος — Ταχυδρομὸς, ταχυδρο-μεῖο, πόστα — Ἐνας ἕνας — Τὶ λέγεται γλώσσα — Ἀ-νοιχτὸ γράμμα — Τὰ βιβλία μας καὶ τὰ περιοδικὰ μας — Ὁ Ἀντὼς καὶ ἡ γυναικα — Ὁ κ. Η. Krüger — Τὸ φεγγάρι — Ἡ χημεία τοῦ λαοῦ — Μαρία Ἐλένη — Καλοσύνη καὶ Λιάδισμα — Αἶμα λόγια — Ὁ Μετ-σαξέσης — Τριάντα χιλιάδες φράγκα χρυσά — Πρωτο-χρονιάτικο — Ἀγάπη — Πέρα πέρα — Ὁ Νουμάς — Γράμμα στὴ Μυτιέλλα.

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιον» τῆς Ἀλεξάνδρειας, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα. Πουλιέται σὲ γράφειά τοῦ «Σεράπιον» (Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte) φρ. 5. Γιὰ τοὺς συνδρομητάδες τοῦ «Σερά-πιον» καὶ τοῦ «Νουμά» φρ. 3.